

POSTANOWIENIE

Dnia 3 grudnia 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Kołodziejski

w sprawie **K. C.**

skazanego z art. 200 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k.,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 3 grudnia 2024 r.,

wniosku obrońcy skazanego o wstrzymanie wykonania prawomocnego wyroku

Sądu Okręgowego w Łodzi

z dnia 8 marca 2024 r., sygn. akt V Ka 802/23,

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi

z dnia 9 marca 2023 r., sygn. akt III K 902/22,

na podstawie art. 532 § 1 k.p.k. *a contrario*,

p o s t a n o w i ł:

nie uwzględnić wniosku.

UZASADNIENIE

Do Sądu Najwyższego w dniu 18 września 2024 r. wpłynęła kasacja obrońcy skazanego K. C. , który wyrok sądu odwoławczego zaskarżył w całości, zarzucając „[n]aruszenie przepisów postępowania, co doprowadziło do powstania bezwzględnej przyczyny odwoławczej wskazanej w art. 439 pkt 2 kpk tj. art. 449 § 2 kpk w zw. z art. 309 pkt 4 kpk oraz z art. 325b § 1 pkt 1 kpk, a w konsekwencji rozpoznanie sprawy w nienależycie obsadzonym składzie”, a także naruszenie art.

6 ust 1 EKPC, art. 170 § 1 pkt 2 i 5 k.p.k. oraz art. 452 § 3 k.p.k. Kasacja zawierała także wniosek o wstrzymanie wykonania zaskarżonego wyroku.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek obrońcy nie zasługiwał na uwzględnienie.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego podkreśla się, że wstrzymanie wykonania prawomocnego orzeczenia na podstawie art. 532 § 1 k.p.k. może nastąpić wówczas, gdy ranga zarzutów kasacyjnych i wysoki stopień ich uprawdopodobnienia prowadzi do wniosku, że wykonywanie kary, przed rozpoznaniem kasacji, spowodowałoby dla skazanego wyjątkowo dolegliwe i w zasadzie nieodwracalne skutki i tym samym łączyłoby się z wyraźnym, nieuzasadnionym pokrzywdzeniem skazanego (zob. m.in. postanowienie SN z dnia 24 stycznia 2023 r., III KK 645/22). Zatem już *prima vista* jako realna musi rysować się perspektywa uniewinnienia skazanego, względnie umorzenia wobec niego postępowania (zob. postanowienie SN z dnia 15 lutego 2018 r., II KK 23/18). Taka sytuacja w przedmiotowej sprawie nie występuje.

Podniesione w kasacji zarzuty nie są tego rodzaju, aby można było mówić o ewidentnej i oczywistej wadliwości kwestionowanego wyroku sądu odwoławczego. Po pierwsze, choć obrońca skazanego awizuje wystąpienie w sprawie bezwzględnej przyczyny odwoławczej związanej z nienależytą obsadą sądu *ad quem*, to jednak w świetle orzecznictwa Sądu Najwyższego podniesione uchybienie nie skutkuje automatycznie zarówno zaistnieniem przesłanki z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k., jak i naruszeniem art. 6 ust. 1 EKPC. Po drugie, pozostałe zarzuty dotyczą naruszenia prawa procesowego i nie są na tyle oczywiste, aby na tym etapie móc jednoznacznie, niejako „na pierwszy rzut oka”, przesądzić o ich zasadności czy niezasadności. Po trzecie, obrońca skazanego w żaden sposób nie uzasadnił wniosku złożonego w trybie art. 532 § 1 k.p.k. i nie przedstawił jakiejkolwiek argumentacji, która mogłaby przekonać Sąd Najwyższy o konieczności przełamania reguły natychmiastowej wykonalności prawomocnych wyroków.

Reasumując, w ocenie Sądu Najwyższego w przedmiotowej sprawie nie zachodzą wystarczające podstawy do zastosowania wyjątkowej instytucji przewidzianej w art. 532 § 1 k.p.k. Podkreślić należy, iż przedmiotowa decyzja w

żadnej mierze nie przesądza o treści przyszłego rozstrzygnięcia co do wniesionego nadzwyczajnego środka zaskarżenia.

Z tych też powodów, Sąd Najwyższy postanowił jak w sentencji.

[J.J.]

[ał]